

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda

årg. 22 nr 4 april 2011

Vi kan bättre än dinosaurierna

Lyndon LaRouche förklarade i sin internationella webcast den 19 april från Washington att världen befinner sig i en situation präglad av två kriser, som kräver två sammanflätade åtgärder för att kunna hanteras:

1. En banklagstiftning av Glass-Steagall-typ, som sätter stopp för den finansiella sammanbrottskrisen genom att separera finansiell spekulation från realekonomiskt relaterad bankverksamhet (in- och utlåning, betalningstjänster). På så sätt frigörs våra samhällens och nationers kreditmöjligheter så att vi kan bygga den infrastruktur, industri och jordbruk som vi behöver för att lösa nuvarande och framtida kriser.

2. En upprustning av våra vetenskapliga institutioner speciellt med hänsyn till rymdforskning, för att ta fram de instrument som kan bli våra ögon och öron ute i universum och fungera som ett varningssystem åt oss. Rymden blir då vår forskningsfront i det kommande århundradet. Det räcker inte att fira Gagarins första utomjordiska färd som en nostalgisk tripp. Vi måste gå vidare till att besegra nya utmaningar, med sikte på att mänskligheten skall öppna hela solsystemet och universum som sitt rättmätiga aktivitets- och kreativitetsfält.

Kan vår existens vara hotad? På denna fråga svarade Lyndon LaRouche ”Ja!” Om vi gör som finansoligarkin och deras gröna ideologer säger och inte förbereder oss effektivt för katastrofer av den typ som drabbade Japan i mars, kommer vi att sluta som dinosaurierna. Mäktiga galaktiska krafter har med jämna mellanrum varit involverade i utrotningen av tusentals arter under de miljarder år som gått sedan liv uppstod på Jorden. Detta hotar även oss. Men människan är den första arten som viljemässigt och kreativt kan ändra sitt beteende och sin miljö, och ta fram de redskap som kan skydda henne mot sådana krafter. Ett avgörande första steg är att forska på hur galaktiska krafter som exempelvis en ökning av solaktiviteten och den kosmiska strålningen (som härstammar från kärnan i vår galax och andra galaxer) påverkar naturfenomen som jordbävningar och vulkaner. Det andra steget är att bygga den infrastruktur och de varnings- och skyddssystem som kan minska de katastrofala följderna av sådana händelser. LaRouches ungdomsrörelse fick se sitt vetenskapliga arbete ifråga om möjligheterna att förutse jordbävningar och vulkaner bekräftat när de deltog i en internationell konferens i Wien i början av april, organiserad av The General Assembly of the European Geosciences Union (se *Fysisk ekonomi*).

Just nu står London och Wall Street och deras lakejer, president Barack Obama och ledarna för Europeiska unionen, hindrande i vägen för detta på grund av sin idiotiska penningfixering. De försöker rädda det bankrutta finanssystemet med alla möjliga medel - trots att det betyder att de trampar på människor överallt på jorden. De skär ner på investeringar i viktiga samhällsfunktioner, inklusive rymdforskning, för att spara pengar för att betala åt spekulanter. De trycker sedlar och skapar elektroniska pengar i oerhörda mängder och åstadkommer en hyperinflation i råvaror och livsmedel som drabbar alla människor på vår planet.

Men folken har rest sig i en enorm masstrejk från Tunisien och Egypten till Europa och USA. De accepterar inte längre denna mordiska politik och inte heller de politiska ledarnas passivitet. Vi ser det uttryckt i valchockerna i Irland och Finland och i Islands nej i folkomröstningen om bankkonkursstödet. Men mest avgörande är det just nu i USA, där LaRoucherörelsens massmobilisering tillsammans med det utbredda missnöjet med Obama och etablissemangen återigen har fört upp Glass-Steagall-lagstiftningen på kongressens bord (se insidorna i *Monitor*).

Vi står inför snara och omskakande förändringar, men vi skall inte vara åskådare utan deltagare i att forma dem.

Vi skall inte låta de bakåtsträvande och gröna imperiekrafterna demoralisera oss med sin och Pontius Pilatus hånfulla undran riktad mot Jesus: ”Vad är sanning?”

Glad Påsk!

Se Lyndon LaRouches inspelade webcast ”Vårt kreativa universum” på LaRouche.se

Se också intervjuer med vetenskapsmännen som bekräftade möjligheten att förut säga jordbävningar och bevisade det hela tio dagar före den förödande japanska jordbävningen och tsunamin i början av mars, www.larouchepac.com

Efter finska valet är det finito med euron

I sin webcast den 19 april sa Lyndon LaRouche:

– Det finska valet satte igång en kedjereaktion, det gick en rysning genom hela Europa. Det som hände på Island satte igång en utmaning. Grekland är på väg att kollapsa. Portugal är på väg att kollapsa. En kedjereaktionskollaps i ekonomin sker just nu, denna vecka, i hela världen!

– Värden skrivs ned, vissa banker och andra institutioner sänker värdet på dollarn och andra valutor runt om i världen. Systemet brakar ihop. Tecknen är tydliga. Varenda en i USA som har känselspröten ute och har koll på läget vet det. Men de agerar inte. Responsen kommer huvudsakligen från generationen i åldrarna mellan 25 och 45. Det är där man ser masstrejken gripa omkring sig, till exempel bland lärare och studenter, vilket avspeglar samma masstrejksprocess som bröt ut i Europa, efter det som hänt i Tunisien och Egypten, och som fortfarande griper omkring sig.

LaRouche pekade på detta som ett sammanbrott för civilisationen och sa att en förutsättning för att det skall gå att göra något åt det är att president Obama omedelbart avsätts genom ett konstitutionellt förfarande. Han fortsatte:

– USA-dollarns kollaps, tillsammans med en serie krascher i Europa, indikerar att vi nu går in i en stor, hyperinflation driven sammanbrottskris. Det har redan skett. Läs inte tidningarna, läs ansiktena på dina grannar, när de talar om sina jobb, om matpriserna, om alla sådana saker.

LaRouche betonade:

– I och med det som hände i Europa i söndags och måndags (den 17 och 18 april) är hotet om ett sammanbrott av hela euro-systemet akut. Det betyder inte att det går att säga vilket datum sammanbrottet kommer att ske. Det betyder att euro-systemet befinner sig i ett *tillstånd* av sammanbrott. Leta inte efter en statistisk händelse. Leta efter tillståndet.

Finland chockade finansvärlden

Det finska valresultatet chockade inte bara hemmapubliken utan även den internationella finansvärlden. Det väckte stor oro i spalterna på tidningar som *Financial Times* och *Wall Street Journal*. Varför? EU/IMF:s politik att med ”stödpaket” till Grekland, Irland och Portugal rädda bankerna har ända sedan den började för snart ett år sedan hotats av politiska protester. Frukansvärda budgetneddragningar och försämringar av välfärden har mötts med enorma demonstrationer och på Irland av en revolt vid valurnorna, som sopade bort regeringspartierna. Marginalerna för att fortsätta med ”stödpaketet” har blivit allt snävare allteftersom summorna stegrats och missnöjet med denna finansiella självstrykning ökat i hela EU.

Den 9 april slog Island definitivt fast principen att inte låta staten och medborgarna garantera förluster för de privata bankerna, med siffrorna 60 mot 40 procent i den andra folkomröstningen om Icesave-avtalet. Detta är frukten av både en flerårig enveten, välorganiserad massprotest och en president som hållit republikens folkinflytande levande för att hävda nationens självständighet mot en enad front av internationella finansoligarker. Därmed sjösatte Island som första europeiska nation i denna kris principen att nationens välfärd och överlevnad går före kraven från det globala anglo-holländska monetära systemet.

När sedan Finland levererade sin valchock brast all trovärdighet för att EU/IMF:s ”stödpaket” kommer att fungera. På måndagen efter det finska valet skrek den tyska utgåvan av *Financial Times* ut: ”Greklands paniken går inte att stoppa”. Grekiska statsobligationer såldes till mer än 20 procents ränta. Irländska banker nedvärderades till skräpstatus och Standard & Poors hotade t.o.m. med att nedvärdera USA-dollarn från dess ”eviga” AAA-status. Allt kom ut på en dag som en stor, uppgiven suck.

Vad representerar Sannfinländarna?

Sannfinländarnas uppgång från 6 till 39 riksdagsledamöter är en del av den internationella massrevolten mot globaliseringens och finansdiktaturens ödeläggelse av realinvesteringar och arbetsmöjligheter. Alla regeringspartierna gick tillbaka, även de Gröna som minskade med 1,3 procentenheter trots att den finska opinionen mot kärnkraft tillfälligt ökat kraftigt p.g.a. det japanska kärnkraftshaveriet.

Sannfinländarnas revolt var direkt riktad mot EU:s gigantiska ”stödpaket” till Grekland, Irland och Portugal. Som partiordföranden Timo Soini sa i en intervju före valet i *Source* den 14 april:

– Jag är ingen elak människa. Jag säger bara att stödpaketet till dessa länder inte kommer att fungera. Det är därför jag inte vill kasta bort våra pengar. Som det är nu, finns det inget säkert sätt att göra det. Det fungerar inte.

Sannfinländarna har en drygt halvsekel lång bakgrund i Landsbygdspartiet, som var en utbrytning av främst småjordbrukare ur Agrarpartiet (Centerpartiet) 1959. Partiet kom in i den finska riksdagen 1966 och i regeringen 1983-90. Regeringsinnehavet spräckte sammanhållningen, Landsbygdspartiet gick i konkurs 1995 och ur dess spillror grundades Sannfinländarna. I valet bar en femtedel av finska folket fram detta i de finska folkdjupen förankrade parti för att försvara sin välfärd mot en internationell finansoligarki.

Intressant nog har de finska Socialdemokraterna förstått att haka på kritiken mot EU/IMF:s ”stödpaket”. De har insett att de inte har någon anledning att ställa sig i vägen för massrevolten, bara för att försvara jättelika ”stödpaket” som skall slussas vidare till banker som skuldbetalningar. I skräck inför att de svenska sossarna kunde lyfta blicken från budgettabellerna och titta österut under sin nyorientering, har *Aftonbladet*, *Expressen*, *Dagens Nyheter*, *Svenska Dagbladet* och SVT dragit igång en enorm kampanj för att demonisera Sannfinländarna och hela Finland. Avsikten är uppenbar: Revolten inom den svenska socialdemokratin, som sopade bort hela den gamla ledningen, skall inte tillåtas också sopa bort bankräddningspolitiken.

Island sa nej till bankpaketet

I folkomröstningen om den s.k. Icesave-lagen den 9 april sa islänningarna nej till att betala bankernas förluster med skattebetalarnas pengar. Insättargarantin måste varje land för sig stå för. Det betyder att insättningarna i Icesave-banken som gjorts av holländska och brittiska privatpersoner nu garanteras som sig bör av de holländska och brittiska myndigheterna.

Insättargarantin var dessutom helt perverterad, eftersom bankerna hade tillåtits att även hålla på med spekulation. Det bröt mot förutsättningen för införandet av den statliga insättargarantin, först genom Glass-Steagall-lagen i USA 1933 och sedan i resten av världen. I Icesave-fallet var spekuleringen så omfattande att banken närmast fungerade som en privat kassa för ägarnas och deras närstående vänners helt vilda spekulationsaffärer. Med det isländska beslutet banas nu väg för att bankdelningslagen skall återupprättas. Då behöver skattebetalare inte ta ansvar för spekulationsförluster.

Island har visat sin suveränitet gentemot hela det anglo-holländska globaliserade finanssystemet. Det bådär gott även för Irland, där mobiliseringen startat för att få till stånd en folkomröstning om det monstruösa påtvingade EU/IMF-lånet, som skall belasta det irländska folket i generationer för att betala bankernas gigantiska spekulationsförluster.

Irlands nya regering svek sina väljare

Den nytilträdde irländska regeringen kapitulerade den 31 mars för EU-diktaten och gav 24 färskas miljarder euro (215 miljarder

kronor) till bankerna. Av dessa 24 nya miljarder skall 17,5 miljarder tas från Irlands stora statliga pensionsfond, en annan del skall komma från försäljning av återstående tillgångar i de irländska bankerna och 5 miljarder skall tas ut av de lägre prioriterade långgivarna, s.k. ”junior bondholders”. De irländska 17,5 pensionsmiljarderna var inräknade i EU/IMF:s ”stödpaket” på 85 miljarder euro, och de togs förstås ut först.

Den nya irländska regeringen har slagit in på samma själv-mordskurs som den förra regeringen fälldes för. De två tidigare regeringspartierna sopades bort av det rasande irländska folket i valet den 25 februari. Det Gröna partiet åkte helt ur parlamentet och partiet Fianna Fail, som dominerat irländsk politik i 70 år, mer än halverades i vad som kallats en demokratisk revolution. Väljarna rasade mot att regeringen satte bankerna och deras utländska långgivare före folkets överlevnad. Nu har den nya regeringen med partierna Fine Gael och Labour visat sig vara av samma skrot och korn. Man vågade inte ensidigt gå emot EU och IMF och låta bankerna och deras långgivare ta smällen. Finansminister Noonan förklarade att man försökt övertala Europeiska centralbanken att låta bankernas prioriterade långgivare, s.k. ”senior bondholders”, ta smällen, men ECB hade ”benhårt vägrat” överväga alla sådana idéer.

Ledaren för Sinn Fein, Gerry Adams, var hård i sitt fördömande av den nya regeringen:

– Beslutet gör det helt klart vem som dikterar dagordningen och vem som rycker i regeringens trådar. Ett politiskt beslut har fattats att stoppa in ytterligare 24 miljarder euro i ett icke fungerande banksystem, utan att göra någon ansats att ge sig på de prioriterade långgivarna. Regeringen fortsätter Fianna Fails misslyckade bankpolitik och agerar som bara lite bättre än ombud för IMF på Irland. Regeringspartierna Fine Gael och Labour lovade i valkampanjen att inte skjuta till några ytterligare pengar till dessa banker. De sa att långivarna och spekulanterna skulle få ta smällen. De sa att de skulle omförhandla EU/IMF-avtalet. I stället har regeringen låtit den vanliga medborgaren bära bördan av denna skuld. I stället för att agera i det irländska folkets intresse, agerar de i bankernas intresse.

Sinn Fein och gruppen oberoende parlamentsledamöter har dragit igång en kampanj för folkomröstning om hela EU/IMF-avtalet. En som deltog i startmötet för den kampanjen var den oberoende parlamentsledamoten Lilja Mosesdottir från Island.

Att Irland måste sätta ned foten på samma sätt som Island gjort, om man vill överleva som nation, förstår man om man tittar på vilka siffror det rör sig om. Tillsammans med de 24 nya miljarderna uppgår alla de irländska bankräddningspaketen hittills till 70 miljarder euro (630 miljarder SEK), d.v.s. en halv irländsk bruttonationalprodukt. Dessutom lånar de irländska bankerna nu ytterligare 140 miljarder euro från ECB på veckobasis. Med sådana siffror blir talet om att länder skall skydda sig från bankkriser genom ökade kapitalbuffertar skrattretande. Enligt de s.k. Basel III-reglerna skall bankerna till slut ha en liten krockkudde på 7 procent av det egna kapitalet, samtidigt som bankernas uppgivna tillgångar är flera gånger BNP och därtill kommer bankernas enorma derivatspekulation och andra oreglerade skuggbanksystem. Basel III är idag det huvudsakliga argumentet mot ett återinförande av Glass-Steagall-lagar, där spekulanterna i stället får ta smällen för sina egna förluster och inte kan lasta över dem på ett lidande folk.

Glass-Steagall lagd som motion i USA:s kongress

Den 12 april lade ledamoten av den amerikanska kongressens representanthus Marcy Kaptur en motion om ett återinförande av Glass-Steagall-lagen. Motionen, som har rubriken ”2011 års lag om en återgång till rimlig bankverksamhet”, hemställer att kongressen ska ”upphäva vissa delar av Gramm-Leach-Bliley-lagen

och återinföra åtskillnaden mellan affärsbankverksamhet (commercial banking) och handel med värdepapper (the securities business), på det vis som 1933 års banklag, den så kallade Glass-Steagall-lagen, gjorde.”

Bakom motionen, med beteckningen HR 1489, står även två andra kongressledamöter.

Lyndon LaRouche sa i en kommentar på LPAC-TV att han var mycket nöjd med att motionen har lagts, och att det kommer att driva finansoligarkin på defensiven. Enbart hotet om ett återinförande av Glass-Steagall slår undan benen på den. Presidenten däremot är säkert inte nöjd. Om Glass-Steagall återinförs ”betyder det slutet för Obama. Han kommer antagligen att avgå i vredesmod, och inte ens britterna kommer att kunna hindra honom från att göra det.”

Phil Angelides höll historiskt tal i Europaparlamentet

Phil Angelides, kongressledamot och ordförande för den officiella amerikanska finanskrisutredningen, presenterade den 11 april slutsatserna av sin utredning för Europaparlamentets särskilda utskott för den finansiella, ekonomiska och sociala krisen. I frågestunden väcktes frågan om USA var redo att återinföra Glass-Steagall-lagstiftningen.

Angelides bjöds in till Europaparlamentet efter att ledamöter i detta utskott hade träffat honom i USA tidigare i år.

Angelides var mycket tydlig med att finanskrisen 2008 inte rörde sig om något gudomligt ingripande (”the crisis was not an act of God”), utan berodde på den systematiska nedmonteringen av Glass-Steagall och liknande skyddslagar. Han skrädde inte orden i sina utpekanden av Wall Street-lirarnas klandervärdhet i allmänhet, och den f.d. Federal Reserve-chefen Alan Greenspan i synnerhet.

Bland andra orsaker till finanskrisen pekade Angelides på finansderivaten, ”skuggbanksystemet” och kreditvärderingsinstitutens roll. Han konstaterade att de ansvariga inte har ställts till svars, och kritiserade att kongressen valt att minska anslagen till de myndigheter som har att utöva tillsyn över finansvärlden.

Angelides framträdande hade en synbart hoppgivande effekt på ledamöterna i Europaparlamentet, vilket avspeglades i frågorna.

En ledamot från ett av de italienska regeringspartierna frågade Angelides om han tyckte att man skulle återinföra Glass-Steagall-lagen. Angelides framhöll att dess avskaffande var en förutsättning för krisen och tog som ett exempel Citigroup. Före 1999, då Glass-Steagall ersattes av Gramm-Leach-Bliley-lagen, var Citigroup en ganska försiktigt driven bank; nu är den upp över öronen insyltad i rent spekulativ verksamhet med högt risktagande. Ombedd att kommentera det faktum att USA:s Federal Reserve med sin sedeltryckning har ”räddat” inte bara amerikanska banker, utan även europeiska, poängterade Angelides att hans utredning bara har gläntat på dörren, och att fler utredningar behövs.

Resten av frågestunden präglades av insikten att krisen var förutsägbar och att politiker och myndigheter bär en del av ansvaret.

”En ny Angelides” – nu i USA:s senat

För finansoligarkin i London kommer motgångarna slag i slag. Samtidigt som Phil Angelides framträdde i Europaparlamentet presenterade ytterligare en amerikansk finanskrisutredning sin rapport, som går ännu längre än den av Angelides ledda utredningen.

Den nya rapporten är sammanställd av två ledamöter av senatens permanenta underutskott för utredningar, dels demokraten Carl Levin, som är underutskottets ordförande och känd för att ha grillat bankirer i sina hearings, dels republikanen Tom Coburn.

Av rapportens 635 sidor handlar 36 om Deutsche Bank, en europeisk bank – vilket visar att de svenska finansutskottsledamöter och andra som kontaktades av LaRoucherörelsen 2007 hade helt fel när de antog att finanskrisen var ett amerikanskt problem, begränsat till huslån. En ordinarie ledamot sade i september 2007 att det stora problemet för finanssystemet i Sverige ”är sms-lån”.

Den tyska oppositionspolitikern Helga Zepp-LaRouche kommenterade att de som motsatte sig den europeiska LaRoucherörelsens krav på en Pecorakommission under 2008, nu måste svara på frågan varför de gjorde det. Vad försöker de dölja?

Levin och Coburn rekommenderar även en närmare granskning av användningen av olika former av exotiska finansprodukter, dels för att utreda om brott har begåtts, dels för att se hur skyddet mot skadliga effekter av dessa finansprodukter kan stärkas.

Levin och Coburn understryker även att det föreligger en ”skriande” intressekonflikt, som framkommit genom gärningsmännens egna vittnesmål. Deras utredning var begränsad till att söka rötterna till krisen från 1990-talet och framåt, men de pekar på avskaffandet av Glass-Steagall som grunden till att det inte funnits något skydd mot den skadliga verksamheten.

I sin rapport belyser de fyra områden: 1. Högrisklån, med en fallstudie av Washington Mutual. 2. Tillsynsmyndigheters medskyldighet, med tillsynen av Washington Mutual som exempel. 3. Kreditvärderingsinstitutens roll, med Moodys och Standard & Poors som främsta exempel. 4. Finansinstitutens roll, med fallstudier av Goldman Sachs och Deutsche Bank.

Rapporten anklagar direkt Goldman Sachs för att helt ha slutat investera och i stället nästan uteslutande fokuserat på att med egna pengar spekulera i att finansprodukter ska falla i värde, samtidigt som man sålt samma finansprodukter till sina kunder. Detta är ett av de områden där man framhåller att det behövs brottsutredningar.

För de europeiska länderna krävs nu, först av allt, en Pecora-, Angelides- eller Levin-utredning. Då kan de skyldiga ställas till svars. I Tyskland är Levin-rapporten en stor nyhet, medan man i svenska massmedier skriver om sandlådor. Frågan är vilka som är värst: de som leker i lådan, eller de som skriver om det? De leker i och skriver om sandlådor, i stället för att diskutera och skriva om denna överlevnadsfråga, kampen för Glass-Steagall, som nu bedrivs aktivt i USA:s kongress.

EAP ställde fråga i Riksdagen

När Riksdagen för första gången någonsin tillät medborgare att ställa frågor i plenisalen var LaRoucherörelsen i Sverige – EAP först. Frågan gällde införandet av en bankdelningslag. Ytterligare en fråga ställdes senare om användning av pensionsfonderna för att låta ungdomsarbetslösa bygga landet.

Den historiska frågestunden i plenisalen anordnades under ledning av talman Per Westerberg under Riksdagens öppna hus den 2 april. Åtta riksdagsledamöter, en från varje parti, svarade på frågorna från en fullsatt plenisal. Frågorna fick ta en minut och skulle riktas till en riksdagsledamot, som fick en minut att svara.

Den första frågan ställdes av Ulf Sandmark och lydde:

– Tack, herr talman. Jag heter Ulf Sandmark och är från EAP och LaRoucherörelsen. Jag har en fråga till finansutskottet. Den är: hur kan ni garantera bankerna? De är faktiskt tre gånger större än hela BNP, än all produktion? Skall man betala det får man alltså sluta äta i tre år. Är det inte dags att ni börjar dela bankerna så att vanliga transaktioner kan hållas igång och de andra spekulativa

verksamheterna kan separeras ut. På så sätt kan man se till att man slipper betala hela den här finanskriskonkursen. Det är stackars Irland som vi kan titta på. De fick igår betala 215 miljarder kronor extra till bankerna och sammanlagt är de uppe i att betala en halv BNP till bankerna.

Folkpartiets representant i finansutskottet professor Carl B. Hamilton gick upp i talarstolen, och sa:

– Mikaela Valtersson och jag överlade, som statsråd brukar göra, om vem som skulle ta en så bra fråga. Alltså, vi har en erfarenhet av den här finanskrisen. I vissa länder har det visat sig att banksektorn är alldeles för stor för landet i fråga. Irland är ett exempel, men också Island och Lettland.

– Vad vi gör i Sverige nu, är att vi kommer att skärpa kraven på hur stor kassakista bankerna måste ha, så att man inte skall råka illa ut på grund av den typ av problem, som man har haft i andra länder.

– Jag vill också understryka att i Sverige har vi inte haft de här problemen. Det är inte därför att vi är brightare och smartare kanske än andra länder, men vi gjorde en viktig erfarenhet tillsammans med de andra nordiska länderna i början av 1990-talet. Vi hade en finanskris och vi drog lärdomar av den. Det är en delförklaring till att vi har klarat oss ganska bra även beträffande banker.

– Men just din fråga om att dela bankerna, det är väl för tidigt att ta upp den frågan nu. Men det är ju en fråga som diskuteras internationellt.

Senare ställde Sandmark följande fråga till Miljöpartiets finanspolitiska talesperson Mikaela Valtersson:

– Det gäller ungdomsarbetslösheten. Är det inte dags att börja investera i jobb med statens hjälp? Vi har t.ex. de statliga pensionsfonderna. Där satsar man idag dom pengarna ungefär som finansspekulanter gör, bara för att få hög ränta. Är det inte bättre att i stället satsa på att bygga landet? Då kunde vi få igång projekt i Sverige, som t.ex. höghastighetsståg till Göteborg. Det skulle kunna göra att vi fick tillbaka mycket mer pengar genom att fler hade jobb. Då fick vi skattebetalningar och pensionsbetalningar. Då skulle pensionsfonderna få mycket mer pengar genom pensionsbetalningar än från den här räntan. Jag tycker folk räknar fel, när man inte investerar de här pengarna utan bara tänker som en snäv spekulant.

Mikaela Valtersson svarade:

– Tack för en väldigt bra fråga och du sa nästan det bra svaret i frågan. Men jag håller helt med. Jag tycker att vi behöver satsa mycket mer offentliga medel till stora investeringar för att göra samhället mer hållbart. Och det kan gå hand i hand med att man också skapar arbetstillfällen. Det handlar om att bygga ut järnvägar. Det handlar om energieffektivisering av bostäder, att bygga ut förnybar energi.

– Men det du började med, vad gäller ungdomar, så tror jag dessutom att vi behöver sätta in ganska stora insatser på att göra saker tidigare. Idag passiviserar man helt en tid, innan man får en åtgärd. Man måste sätta in åtgärder tidigare med kvalificerade praktikplatser och utbildningsinsatser i stället för att gå passivt arbetslös.

Genom att från och med nu årligen hålla ett öppet hus där medborgarna ges möjlighet till kontakt med riksdagsledamöterna stärker Riksdagen sin centrala roll i samhället. Nu återstår att se om Riksdagen också inför samma slags system som det danska Folketinget, där medborgare kan ansöka om att få avge ett vittnesmål direkt inför de olika utskotten.

